

ПОЛТАВСЬКИЙ ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ І ПРАВА
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА ПЕРЕКЛАДУ ТА ІНОЗЕМНИХ МОВ

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Шановні школярі та студенти!

Запрошуємо Вас взяти участь у третьому щорічному конкурсі художнього перекладу.

Учасники конкурсу виконують переклад одного (на власний вибір) поетичного або прозового твору з англійської та німецької мови. Кожен конкурсант може взяти участь у конкурсі з будь-якої номінації або за декількома номінаціями відповідно до вікової категорії.

Конкурс проводиться за такими номінаціями:

Номінація 1 – Кращий переклад поетичного твору з англійської чи / та німецької мови на українську мову серед школярів.

Номінація 2 – Кращий переклад прозового твору з англійської чи / та німецької мови на українську мову серед школярів.

Номінація 3 – Кращий переклад поетичного твору з англійської чи / та німецької мови на українську мову серед студентів.

Номінація 4 – Кращий переклад прозового твору з англійської чи / та німецької мови на українську мову серед студентів.

Переклади просимо надсилати до **29 вересня 2018 року** на адресу: nwerbowa161@gmail.com. У темі листа слід зазначити: «**Переклад на конкурс**». Кількість учасників необмежена.

Заповнену заявку та перекладені тексти надсилати в додатку (прикріпленими файлами).

Звертаємо увагу на те, що переклади, подані на конкурс, повинні бути авторськими, такими, що не були оприлюднені раніше. Текст перекладу не повинен містити ніяких позначок, підкреслень або написів. Під час оцінювання перекладу враховується: оригінальність творчих ідей, покладених в основу перекладу; точність перекладу і близькість до оригіналу; відчуття мови, передача змісту й краси тексту; адекватність лексико-граматичних засобів; розкриття культурно-специфічних особливостей перекладу; відображення змісту; стилістика тексту, що перекладається; якість римування, ритміка; естетична еквівалентність.

Переможці конкурсу будуть оголошені на сайті Полтавського інституту економіки і права, а також поінформовані особисто (телефон / e-mail).

Усі учасники отримають сертифікат про участь у конкурсі перекладу. Переможці конкурсу нагороджуються грамотами та призами. Кращі переклади будуть опубліковані у збірці студентських перекладів та на сайті інституту.

Наші контакти:

м. Полтава, вул. Монастирська 6, 1 поверх, аудиторія 106, кафедра перекладу та іноземних мов. 0663217184 Наталія Олександрівна.

Твори для перекладу містяться у *Додатку 1* (для школярів) і *Додатку 2* (для студентів). Форма заявки про участь у конкурсі – у *Додатку 3*.

Тексти для перекладу (для школярів)

Номінація 1 – Кращий переклад поетичного твору з англійської та німецької мови на українську мову серед школярів.

Songs of Innocence

by William Blake

When the green woods laugh with the voice of joy,
And the dimpling stream runs laughing by;
When the air does laugh with our merry wit,
And the green hill laughs with the noise of it;

When the meadows laugh with lively green,
And the grasshopper laughs in the merry scene,
When Mary and Susan and Emily
With their sweet round mouths sing ‘Ha, Ha, He!’

When the painted birds laugh in the shade,
Where our table with cherries and nuts is spread,
Come live, and be merry, and join with me,
To sing the sweet chorus of ‘Ha, Ha, He!’

Neue Liebe, neues Leben

Herz, mein Herz, was soll das geben?
Was bedrängt dich so sehr?
Welch ein fremdes, neues Leben!
Ich erkenne dich nicht mehr.

Weg ist alles, was du liebtest,
Weg, warum du dich betrübtest,
Weg dein Fleiß und deine Ruh '-
Ach, wie kamst du nur dazu!

Fesselt dich die Jugendblüte,
Diese liebliche Gestalt,
Dieser Blick voll Treu 'und Güte
Mit unendlicher Gewalt?

Will ich rasch mich ihr entziehen,
Mich ermannen, ihr entfliehen,
Führet mich im Augenblick,
Ach, mein Weg zu ihr zurück!

Und an diesem Zauberfädchen,
Das sich nicht zerreißen läßt,
Hält das liebe lose Mädchen
Mich so wider Willen fest;

Muß in ihrem Zauberkreise
Leben nun auf ihre Weise.
Die Veränderung, ach, wie groß!
Liebe! Liebe! laß mich los!

Номінація 2 – Кращий переклад прозового твору з англійської та німецької мови на українську мову серед школярів.

The lottery

by Shirley Jackson

The morning of June 27th was clear and sunny, with the fresh warmth of a full-summer day; the flowers were blossoming profusely and the grass was richly green. The people of the village began to gather in the square, between the post office and the bank, around ten o'clock; in some towns there were so many people that the lottery took two days and had to be started on June 20th, but in this village, where there were only about three hundred people, the whole lottery took less than two hours, so it could begin at ten o'clock in the morning and still be through in time to allow the villagers to get home for noon dinner.

The children assembled first, of course. School was recently over for the summer, and the feeling of liberty sat uneasily on most of them; they tended to gather together quietly for a while before they broke into boisterous play, and their talk was still of the classroom and the teacher, of books and reprimands. Bobby Martin had already stuffed his pockets full of stones, and the other boys soon followed his example, selecting the smoothest and roundest stones; Bobby and Harry Jones and Dickie Delacroix—the villagers pronounced this name “Dellacroy”—eventually made a great pile of stones in one corner of the square and guarded it against the raids of the other boys. The girls stood aside, talking among themselves, looking over their shoulders at the boys, and the very small children rolled in the dust or clung to the hands of their older brothers or sisters.

Soon the men began to gather, surveying their own children, speaking of planting and rain, tractors and taxes. They stood together, away from the pile of stones in the corner, and their jokes were quiet and they smiled rather than laughed. The women, wearing faded house dresses and sweaters, came shortly after their menfolk. They greeted one another and exchanged bits of gossip as they went to join their husbands. Soon the women, standing by their husbands, began to

call to their children, and the children came reluctantly, having to be called four or five times. Bobby Martin ducked under his mother's grasping hand and ran, laughing, back to the pile of stones. His father spoke up sharply, and Bobby came quickly and took his place between his father and his oldest brother.

Mit Anton im Theater

Ich ging ins Theater. Zu "Toska". Mit Anton. Nie wieder! Anton ist gewiss kein schlechter Kerl, aber ins Theater kann man mit ihm nicht gehen.

Als ich ihn abholen wollte, war er noch nicht einmal fertig angezogen. Verzweifelt durchgewühlte er seinen Kleiderschrank, während ich wie auf glühenden Kohlen saß. Wo hat Frau Hille meinen Rollkragenpullover hingetan?" - schimpfte er. Frau Hille ist seine Zimmerwirtin. "Hast du keinen Anzug?" - fragte ich sanft. "Anzug!" - sagte er und sah mich mitleidig an. "Du, mit deinen überlebten Ansichten! Vielleicht soll ich mir noch einen Frack; leihen?" Ich sagte nichts mehr.

Wir liefen dann durch die Straßen, kamen aber trotzdem mit einer Minute Verspätung im Theater an. Alle anderen Leute waren schon da und verfolgten gespannt, wie wir im Dunkeln unsere Plätze suchten. Ich wollte im Gang stehenbleiben, aber Anton drängelte sich natürlich in die Reihe. "Nun komm schon! Schließlich haben wir unsere Karten bezahlt, und außerdem ist sowieso die Straßenbahn schuld. Warum zischen Sie eigentlich so?" - fragte er eine Dame. "Bloß, weil ich Ihnen auf den Fuß getreten habe?" Gott sei Dank - wir saßen.

Der Kapellmeister hatte sich schon ein paarmal nach uns umgedreht nun hob er den Taktstock: Es war totenstill im Saal. Dann setzte die Musik ein grandios und feierlich. Mir wurde das Herz eng. "Zähle mal die Reihen von vorn ab!" - sagte Anton. Das ist doch neun. Haben wir nicht die sechste Reihe? Zeig mal die Karten!"

"Siehst du, wir sitzen bestimmt in der verkehrten Reihe. Komm, wir müssen drei Reihen vor." Ich schämte mich sehr. Aber alle waren nett zu uns. Die Musiker warteten sogar so lange, bis wir auf unseren richtigen Plätzen saßen. Als sich der Vorhang zum ersten Akt öffnete, nickte Anton beifällig: Hübsch gemacht, wirklich

nett!" Dann verfinstert sich sein Gesicht. "Mensch! Das habe ich schon einmal gesehen. So ein Pech!"

Nie gehe ich mehr mit ihm ins Theater...

Тексти для перекладу (для студентів)

Номінація 3 – Кращий переклад поетичного твору з англійської та німецької мови на українську мову серед студентів.

The Deserted Garden

by Elizabeth Barrett Browning

I mind me in the days departed,
How often underneath the sun
With childish bounds I used to run
To a garden long deserted.

The beds and walks were vanished quite;
And wheresoe'er had struck the spade,
The greenest grasses Nature laid
To sanctify her right.

I called the place my wilderness,
For no one entered there but I;
The sheep looked in, the grass to espy,
And passed it ne'ertheless.

The trees were interwoven wild,
And spread their boughs enough about
To keep both sheep and shepherd out,
But not a happy child.

Abend

Rainer Maria Rilke

Der Abend wechselt langsam die Gewänder,
die ihm ein Rand von alten Bäumen hält,
du schaust: und vor dir scheiden sich die länder,
ein himmelfahrendes und eins, das fällt,

und lassen dich, zu keinem ganz gehörend,
nicht ganz so dunkel wie das Haus, das schweigt,
nicht ganz so sicher Ewiges beschwörend
wie das, was Stern wird jede Nacht und steigt-

und lassen dir (unsäglich zu entwirm)
dein Leben bang und riesenhaft und reifend,
so dass es, bald begrenzt und bald begreifend,
abwechselnd Stein in dir wird und Gestirn ..

Номінація 4 – Кращий переклад прозового твору з англійської та німецької мови на українську мову серед студентів.

The Night Came Slowly

by Kate Chopin

I am losing my interest in human beings; in the significance of their lives and their actions. Some one has said it is better to study one man than ten books. I want neither books nor men; they make me suffer. Can one of them talk to me like the night – the Summer night? Like the stars or the caressing wind?

The night came slowly, softly, as I lay out there under the maple tree. It came creeping, creeping stealthily out of the valley, thinking I did not notice. And the outlines of trees and foliage nearby blended in one black mass and the night came stealing out from them, too, and from the east and west, until the only light

was in the sky, filtering through the maple leaves and a star looking down through every cranny.

The night is solemn and it means mystery.

Human shapes flitted by like intangible things. Some stole up like little mice to peep at me. I did not mind. My whole being was abandoned to the soothing and penetrating charm of the night.

The katydids began their slumber song: they are at it yet. How wise they are. They do not chatter like people. They tell me only: "sleep, sleep, sleep." The wind rippled the maple leaves like little warm love thrills.

Why do fools cumber the Earth! It was a man's voice that broke the necromancer's spell. A man came to-day with his "Bible Class." He is detestable with his red cheeks and bold eyes and coarse manner and speech. What does he know of Christ? Shall I ask a young fool who was born yesterday and will die tomorrow to tell me things of Christ? I would rather ask the stars: they have seen him.

Schicksal eines Kindes

Eine Schlafkammer, riesengroß mit fünfzig und mehr Betten. Auf die Straße laufen darf man nicht, wann man will. Ein Rasen, den man nicht betreten darf. Bis er dies alles begriff, dauerte es lange. Und die Buben, unter denen er sein musste! Dass es auch solche Kinder gab, war ihm unfassbar. Sie waren ihm alle zu laut, zu wild, zu unehrlich zu grob, zu grausam. Er selbst war Quelle und Ziel aller Spöttereien und Witze. Und wenn ihn etwas recht tief traf, dann lachten sie auf meisten. Aller Wildheit bot er einen starken Schild: das stille Licht seiner Freude.

Endlich war der Sonntag da. Das war der Elterntag.

— Herr Lehrer, Sie werden sehen: meine Mutter besucht mich. Sie kommt zu mir unbedingt.

Die nächsten drei Stunden waren für den Buben eine wahre Marter. In höchster Spannung zitterte jeder einzelne Muskel in seinem blassen Gesicht. Seine Augen waren zwei zuckende flammen. So oft das Haustür sich öffnete, blitzte es in ihnen

auf. Dann war einige Sekunden lang sein Gesicht bleich. Aber schon hatte er die schmerzhafteste Enttäuschung überwunden, schon wartete und hoffte er aufs neue.

Der kleine Junge hat damals vergeblich gewartet. Einen Tag lang saß er dann unbeweglich im Raum. Was auch um ihm herum geschah, nichts drang in sein Bewusstsein, nichts ging ihm zu Herzen. Aber schon am zweiten Tag hatte er sein Leid besiegt.

- Herr Lehrer, Sie werden sehen: meine Mutter besucht mich. Sie kommt zu mir nächstes Mal.

Und er hoffte weiter, glaubte, kämpfte und glaubte wieder. Immer vier Wochen lang, von einem Besuchstag zum anderen...

Форма заявки про участь у конкурсі

Прізвище	
Ім'я	
По-батькові	
Повна назва навчального закладу	
Контактний телефон	
Електронна пошта	